

NOVÝ ZAČÁTEK – O POVODNI, KŘTU A VZKŘÍŠENÍ

Datum: Třebechovice 20/4/2014 (+ var. Týniště a Běleč)

(křestní: Johanka a Anežka Patóovy)

Kazatel: Filip Čapek

Text: Gn 8,1-14

Sestry a bratři, na začátek je třeba ujasnit dvě věci: Jednak nechci dnes s pomocí biblického textu dělat reklamu na právě do kin uvedený film *Noe* (březen 2014). Za druhé nemá kázání sloužit jako snění o vysokých horách, které nemáme ani my Češi ani Maďaři, kterých je dnes mezi námi velká skupiny z rodiny křtěných. Dnes nám půjde o vodu v mnoha významech.

Voda je živel, a když je jí víc, tak se o nás pokouší celkem oprávněně strach. A nejde jen o povodně, co zasáhly naši zemi i naše nejbližší okolí nedávno. Když je vody naopak málo nebo vůbec, tak je snad ještě hůř. O povodni se píše v Bibli, a to hned na začátku, právě jsme slyšeli závěr příběhu o potopě, která po sobě nenechala nic živého kromě jednoho plavidla, které na Hospodinův příkaz a všemu výsměchu lidí navzdory vybudoval Noe. A je to trochu divné: zrovna Izrael, kterému vždy voda chyběla, si vypráví o vodě potopy. Při pohledu do Starého zákona to vypadá totiž úplně jinak. Lidé o vodu stále prosí. I dnes, kdy jí je ještě méně, o ní bojují odsolováním v obřích továrnách, protože vody prostě ubývá anebo obsazením území, kde voda pramení. Když už přeci jenom slyšíme z biblických veršů o potopě, tak jde o obraz duchovního ohrožení, zmaru a strachu. Proč tehdy někdo sepsal příběh, který se zaobírá zrovna povodní, když se Izraele *nikdy* nedotkla. Někdy se říká, že si Židé příběhy o potopě přinesli z babylónského zajetí od řek Eufrat a Tigris, kde záplavy byly pravidelným úkazem, možná si něco někdo pamatoval ze záplav v Egyptě... Možná znali Izraelci příběhy o povodních ještě dříve. To všechno je možné, důležitější je přesto, proč a k čemu příběh o potopě slouží... V čem je jeho aktuální poselství pro nás?

Člověk a voda k sobě mají blízko... A nejde jen o hadici, kterou zaléváme zahradu, když je zrovna sucho... Voda, to je znamení života, naděje, obnovy, a co je potřeba dnes slyšet obzvlášť – znamení křtu... Prorok Izajáš to na jednom místě své knihy vyjadřuje po starozákonním způsobu slovy: *Já, Hospodin, vyliju vodu na místa vysušená/zprahlá žízní. Je to řízení po životě, po novém začátku, po obnově. Voda, to je život...*

A udělejme ještě krok dále, k dnešku... Velikonoční neděle je dnem připomínky Kristova vzkříšení. Nejde o impozantní tradiční memoriál, kdy si říkáme, že tehdy – v roce plus/mínus

33 po Kristu – se to stalo. *To by bylo málo a navíc by nebyl důvod se setkávat v kostele; to si jde nastudovat na internetu nebo v ledajaké naučné knize.* Říkáme a vyznáváme víc: Děje se to stále znovu, tehdy to byl první impulz, první zážeh, něco jako velký třesk, co dal do pohybu další události, které jsou dodnes víc než živé. To samé se odehrává v nás, toužíme po novém životě, prahneme po konci zíně at' už má jakoukoli podobu...

Toužíme, aby se o nás nepokoušel suchopár a třeba i život ničící sucharství v tom či onom provedení. Toužíme po novém životu, novém startu, *restartu*... Zkrátka, chceme pookrát a být znovu nablízku Boží vláze. Tou je především křest, při kterém vylévané voda znamená při troše představivosti vlastně všechno, nač pomyslíme: *ujištění, naděje, příslib blízkosti, znamení nové cesty, smytí toho, s čím chceme skoncovat nebo rovnou praštit, aby už jsme to nebyli my, ale my v novém provedení garantovaném samotným Kristem*... Vyjádřeno slovy velikonoční naděje to znamená, že se z děsivosti Velkého pátku a šerosvitu postupně Bílé soboty stává Neděle; ze tmy světlo, ze zimničního ustrašeného drkotání zuby teplo, jež prostupuje celé naše tělo, z hrobu, který byl zajištěn přivaleným kamenem, místo radosti a příslibu nového života... Kámen je odvalen, všechny překážky, zádrhele a obstrukce jsou minulostí... Jsme v suchu a přesto nablízku vodě života... Nejde tu, sestry a bratři, o reklamu na ‚matonku‘, jde o daleko víc. Jde o životadárný vztah Bůh – člověk, my – Kristus, církev – Duch svatý. Již za chvíli toto zazní ve slavnostní formulaci křtu, při němž se „křtí ve jménu Boha-Otce, Syna i Ducha svatého“.

Dnes toto všechno zažíváme nově, ale také staronově při společné připomínce našich křtů. Ta k neděli Vzkříšení patří, ohlížíme se zpět i do času, který je před námi. Chceme se znovu dotknout pevné země, jako se to podařilo Noemu. I my toužíme po větru, který přináší Duch Boží. I my chceme místo v Hospodinově stvoření, nad kterým neleží nějaký náhrobní ‚dekl‘, který by bránil tomu, co je dobré. Křest a Vzkříšení jsou spojeny. Nejen tím, že mají v sobě podobně znějící částí slova ‚kř‘... Pamatujme proto na zázrak nového života po Potopě, pamatujme na zázrak vzkříšení, které si dnes připomínáme. *Pokoj Boží, který převyšuje každý rozum, uchovej naše srdce a smysly v Ježíši Kristu, jehož slavné Vzkříšení dnes společně slavíme. Amen.*